

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2025 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w VIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Dariusz Łubowski**

Bez udziału Prokuratora

w sprawie **Marcina Romanowskiego**

ściganego na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania wydanego postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 19 grudnia 2024 r.

podejrzanego o popełnienie czynów z art. 231 § 2 k.k. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne z urzędu

w przedmiocie uchylenia europejskiego nakazu ścigania
na podstawie art. 607b k.p.k.

postanawia

- 1) **Uchylić Europejski Nakaz Aresztowania** wydany na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny z dnia 19 grudnia 2024 roku wobec **Marcina Romanowskiego**, obywatela polskiego, syna R. i A. z domu S., urodzonego dnia (...) roku w S. i **odwołać poszukiwania międzynarodowe**;
- 2) kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Prokuratura Krajowa w Warszawie prowadzi postępowanie przygotowawcze o sygn. akt (...) przeciwko Michałowi Romanowskiemu, synowi R. i A. z domu S., urodzonemu dnia (...) roku w S., o numerze PESEL: (...) . Ścigany w powyższej sprawie podejrzany jest o jedenaście przestępstw:

- 1) (...)

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

2) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

5) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

6) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

7) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

8) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

9) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z

art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

10)(...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

11) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

W ramach tego postępowania Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, XIV Wydział Karny na wniosek Prokuratury Krajowej w dniu 9 grudnia 2024 roku w sprawie XIV Kp 2459/24 wydał postanowienie o zastosowaniu wobec ściganego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy od dnia zatrzymania.

Wobec niemożności zatrzymania ściganego pod żadnym ze znanych organom ścigania adresów krajowych Prokuratura Krajowa w dniu 12 grudnia 2024 roku wszczęła poszukiwania podejrzanego krajowym listem gończym. Poszukiwania krajowe nie doprowadziły dotychczas do zatrzymania Marcina Romanowskiego.

W dniu 18 grudnia 2024 roku Prokuratura Krajowa wystąpiła do Sądu Okręgowego w Warszawie z wnioskiem o wydanie wobec Marcina Romanowskiego Europejskiego Nakazu Aresztowania – podnosząc, że ścigany może ukrywać się w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2024 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie niniejszej wydał wobec Marcina Romanowskiego Europejski Nakaz Aresztowania obejmujący przedmiotowo jedenaście przestępstw ujętych we wniosku o wydanie europejskiego nakazu aresztowania, które zostały wskazane powyżej.

W dniu 3 marca 2025 r. Prokurator wystąpił z wnioskiem o wydanie lub rozszerzenie tego nakazu. Wniosek nie zawierał jednak niezbędnych dokumentów umożliwiających jego procedowanie. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy w Warszawie zwrócił się do

Prokuratury Krajowej o doprecyzowanie wniosku. W odpowiedzi Prokuratura Krajowa wskazała, iż wniosek dotyczy modyfikacji wydanego nakazu.

W dniu 6 sierpnia 2025 roku Prokuratura Krajowa przesłała obligatoryjnie wymagane w tej sprawie dokumenty w postaci:

- postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie XIV Wydział Karny z dnia 17 lipca 2025 roku w sprawie sygn. akt Kp 718/25 o zastosowaniu wobec Marcina Romanowskiego tymczasowego aresztowania na trzy miesiące licząc od dnia zatrzymania, przy czym postanowienie to obejmuje osiem czynów zarzucanych ściganemu, które obejmować ma wnioskowana modyfikacja europejskiego nakazu aresztowania w sprawie niniejszej.;

- postanowienie z dnia 5 sierpnia 2025 roku o uzupełnieniu postanowienia z dnia 12 grudnia 2024 roku o poszukiwaniu podejrzanego listem gończym, z którego wynika, że Marcin Romanowski jest obecnie podejrzany o dokonanie ośmiu czynów tożsamyh z wnioskiem o modyfikację ENA

- list gończy z dnia 5 sierpnia 2025 roku, obejmujący osiem przedmiotowych zarzutów.

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2025 roku Sąd Okręgowy w Warszawie dokonał modyfikacji Europejskiego Nakazu Aresztowania w zakresie ośmiu czynów zabronionych tożsamyh z wnioskiem o modyfikację ENA, które zastąpiły wcześniejsze jedenaście czynów z wniosku Prokuratury Krajowej o wydanie Europejskiego Nakazu Aresztowania wobec Marcina Romanowskiego z dnia 18 grudnia 2024 r.

Czyny zawarte w zmodyfikowanym Europejskim Nakazie Aresztowania, o które podejrzewano Marcina Romanowskiego miały polegać na tym, że:

1) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1

k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k;

4) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k;

5) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k;

6) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k;

7) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k;

8) (...)

tj. o czyn z art. 231 § 1 i 2 k.k. i 13 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k;

W dniu 26 sierpnia Prokuratura Krajowa wystąpiła z kolejnym wnioskiem o modyfikację nakazu wydanego w niniejszej sprawie. Tym razem ponownie zmodyfikowany Europejski Nakaz Aresztowania w sprawie Marcina Romanowskiego miał odnosić się do łącznie dziewiętnastu przestępstw – zarówno jedenastu przestępstw ujętych w pierwotnym Europejskim Nakazie Aresztowania, jak i ośmiu przestępstw zawartych w ENA po poprzedniej modyfikacji.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 23 października dokonał kolejnej modyfikacji ENA zawierającej 19 czynów zabronionych, o których popełnienie podejrzany jest ścigany. Była to druga istotna modyfikacja Europejskiego Nakazu

Aresztowania na skutek wniosku Prokuratury Krajowej, poprzez którą realnie nastąpiło rozszerzenie zakresu ścigania.

Pismem z dnia 29 października 2025 r. (data wpływu) obrońca ściganego zawniósł o uchylenie Europejskiego Nakazu Aresztowania wydanego postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2024 r. ze względu na uwzględnienie przez władze węgierskie wniosku ściganego o udzielenie mu ochrony międzynarodowej, która została udzielona na podstawie węgierskiej ustawy nr LXXX z 2007 r. o prawie azylu, w związku z podejmowanymi przez polski rząd oraz Prokuraturę Krajową działaniami, które zdaniem wnioskującego naruszały jego prawa człowieka i wolności obywatelskie.

W powyższym wniosku powołano się na oświadczenie węgierskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 17 lutego 2025 r. potwierdzające utrzymanie decyzji o przyznaniu Marcinowi Romanowskiemu ochrony międzynarodowej i uznania go za uchodźcę.

Dnia 12 listopada 2025 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zobowiązał Prokuraturę Krajową do odpowiedzi na pytania w kwestii wiedzy Prokuratury lub jakiegokolwiek innego organu Państwa Polskiego o przyznaniu Marcinowi Romanowskiemu ochrony międzynarodowej na Węgrzech oraz czy Prokuratura Krajowa lub jakikolwiek inny organ Państwa Polskiego występował do Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej „INTERPOL” w kwestii wystawienia przeciwko Marcinowi Romanowskiemu czerwonej noty („*red notice*”) wraz z informacją o finalnej decyzji i jej uzasadnieniu.

W odpowiedzi z dnia 26 listopada 2025 r. Prokuratura Krajowa oznajmiła, iż po uzyskaniu postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 9 grudnia 2024 r. o sygnaturze XIV Kp 2459/24 o zastosowaniu wobec ściganego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy od dnia zatrzymania zainicjowała procedurę wdrożenia czerwonej noty Interpolu. Dnia 4 kwietnia 2025 r. do Prokuratury wpłynęła informacja z Komendy Głównej Policji, Biuro Międzynarodowej Współpracy Policji, Wydział Wsparcia Poszukiwań, iż decyzją Sekretariatu Generalnego poszukiwania za Marcinem Romanowskim kanałem Interpolu nie zostaną opublikowane, a wszystkie dane dotyczące ściganego wprowadzone przez stronę polską zostaną usunięte. Oznacza to odmowę wystawienia czerwonej noty przeciwko Marcinowi Romanowskiemu i odmowę międzynarodowego ścigania Marcina Romanowskiego przez INTERPOL.

Zgodnie z przesłanym odpisem wniosku z dnia 16 grudnia 2024 r. o publikację czerwonej noty, numer sprawy (...) jako podstawę prawną poszukiwań Marcina Romanowskiego wskazano jedenaście czynów przestępnych.

Wedle pisma Sekretariatu Komisji ds. Kontroli Akt INTERPOL, przetłumaczonego i poświadczonego z języka angielskiego w dniu 7 kwietnia 2025 r., powyższa Komisja zbadała akta dotyczące Marcina Romanowskiego, stwierdzając że przechowywanie danych ściganego nie było zgodne z :

- obowiązkiem INTERPOL-u w zakresie zapewnienia skutecznej współpracy między organami policji „w duchu Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka” (artykuł 2 Statutu INTERPOL).
- artykułem 10 (1) Regulaminu Przetwarzania Danych (RPD) INTERPOL, który stanowi, że „przetwarzanie danych w Systemie Informacyjnym INTERPOL może być prowadzone wyłącznie w określonym, wyraźnym celu, który jest zgodny z celami i działalnością Organizacji”.
- artykułem 12 RPD, który stanowi, że „przetwarzanie danych w Systemie Informacyjnym INTERPOL musi być (...) istotne, niewykraczające poza cel.

Dodatkowo Prokuratura Krajowa w dniu 9 stycznia 2025 r. uzyskała informację przekazaną przez Sekretariat Gabinetu Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej, że Stałe Przedstawicielstwo Węgier przy Unii Europejskiej działając w oparciu o art. 24 lit. d Protokołu nr 24 w sprawie azylu dla obywateli Państw Członkowskich Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, poinformowało Radę, że w dniu 19 grudnia 2024 r. podjęto decyzję o zatwierdzeniu wniosku o udzieleniu azylu złożonego przez Marcina Romanowskiego. Mimo posiadania oficjalnej informacji o przyznaniu ochrony międzynarodowej ściganemu, Prokuratura Krajowa nie poinformowała o zaistniałym fakcie tutejszy Sąd, jak również nie przedstawiła pisma Sekretariatu Gabinetu Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej, mimo znaczącej wartości dla powyższego postępowania.

Dnia 1 grudnia 2025 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął wniosek dowodowy obrońcy Marcina Romanowskiego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z kopii dokumentu decyzji Ministra Spraw Zagranicznych Węgier na okoliczność treści dokumentu o udzieleniu Marcinowi Romanowskiemu ochrony międzynarodowej na podstawie ustawy o ochronie azylowej z 2007 r. Jednocześnie wskazano dane organu do którego tut. Sąd może zwrócić się o wydanie stosownego dokumentu potwierdzającego fakt przyznania Marcinowi Romanowskiemu statusu uchodźcy (azylu politycznego). Sąd wniosek

ten uwzględnił i załączył kopię decyzji strony węgierskiej w tym przedmiocie i załączył kopię do akt.

Z powyższego dokumentu wynika, iż na podstawie wniosku Marcina Romanowskiego o uznanie za uchodźcę, działając na podstawie kompetencji zagwarantowanych w §7 ust. (5) ustawy LXXX. z 2007 r. w sprawie prawa azylu, wnioskującego nadano status uchodźcy.

Zgodnie z §7 ust. (5) ustawy LXXX. z 2007 r. w sprawie prawa azylu Minister może uznać za uchodźcę cudzoziemca uznanego za uchodźcę przez upoważnienie innego państwa lub przez Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), do którego władze uchodźcze ustaliły zastosowanie Konwencji Genewskiej. Zgodnie z §6 ust. (1) powyższej ustawy Węgry uznają za uchodźcę cudzoziemca, w którego przypadku spełnione są warunki określone w pierwszym zdaniu artykułu XIV ust. (4) Ustawy Zasadniczej, zgodnie z którym Węgry udzielają azylu na wniosek obywatelom niebędącym obywatelami węgierskim, którzy są prześladowani w swoim kraju ojczystym lub w kraju zwykłego pobytu ze względu na rasę, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej, przekonania religijne lub polityczne lub mające uzasadniony lęk przed bezpośrednim prześladowaniem. Obywatele nie-węgierski, którzy przybyli na terytorium Węgier przez kraj, w którym nie byli prześladowani ani nie byli bezpośrednio zagrożeni prześladowaniami, nie mają prawa do azylu.

Dnia 2 grudnia 2025 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zwrócił się do Ministerstwa Sprawiedliwości Węgier o przesłanie pełnej wersji decyzji o numerze 17137/24 o przyznaniu azylu politycznego Marcinowi Romanowskiemu wraz z uzasadnieniem.

W odpowiedzi na pismo Ministerstwo Sprawiedliwości Węgier dnia 10 grudnia 2025 r. *de facto* odmówiło przesłania wnioskowanych dokumentów, zwracając się do strony polskiej z pytaniem o wskazanie podstawy prawnej tego wniosku.

Z informacji przesłanej przez obrońcę Marcina Romanowskiego z dnia 8 grudnia 2025 r. wynika, iż zgodnie z pozyskanymi przez pełnomocnika informacjami, organy węgierskie konsekwentnie odmawiają realizacji wezwań ze strony polskich organów dotyczących nadesłania dokumentów o udzieleniu ochrony międzynarodowej Marcina Romanowskiego. O wspomniane dokumenty występowała m.in. dwukrotnie Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w B. Jak wynika z ustaleń obrońcy strona węgierska odmawia wydawania tego rodzaju dokumentów nie tylko w sprawie Marcina Romanowskiego, ale także wszystkich innych wydawanych decyzji tego rodzaju z uwagi na konieczność ochrony osób przed działaniami organów państw uznanych za naruszające prawa człowieka i wolności obywatelskie

wnioskodawców. Prawo węgierskie i praktyka organów w tym zakresie nie przewiduje możliwości przekazania decyzji o ochronie międzynarodowej przyznawanej wnioskodawcom.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy podnieść, że organ wydający europejski nakaz aresztowania jest obowiązany na bieżąco monitorować dalsze istnienie przesłanek pozytywnych dalszego utrzymywania w mocy tego nakazu i zaistnienia ewentualnych przesłanek negatywnych, albowiem zaistnienie tych ostatnich zobowiązuje w każdym czasie do modyfikacji pierwotnej decyzji procesowej. W szczególności sąd także po wydaniu europejskiego nakazu aresztowania ma obowiązek stale kontrolować, czy nie pojawiła się przesłanka negatywna do dalszego utrzymywania w mocy wydanego już europejskiego nakazu aresztowania z art. 607b kpk jaką jest interes wymiaru sprawiedliwości. Mechanizm europejskiego nakazu sprawiedliwości opiera się na wysokim stopniu zaufania między państwami członkowskimi, które wykonują go w oparciu o wzajemne uznawanie decyzji organów sprawiedliwości¹. Ergo w państwie członkowskim wydającym nakazy winny panować takie standardy ochrony praw człowieka i wolności obywatelskich, ażeby inne państwa członkowskie nie były zmuszone do odmowy wykonywania takich nakazów. Interes wymiaru sprawiedliwości to nie tylko, korzyści, pożytki, zysk dla wymiaru sprawiedliwości, ale także w równym stopniu wizerunek i wiarygodność wymiaru sprawiedliwości i tworzących go sędziów. W doktrynie znane są także zapatrywania, że klauzule generalne mogą w procesie sprawowania wymiaru sprawiedliwości a zatem również wydawania i wykonywania europejskich nakazów aresztowania odsyłać do norm pozaprawnych² czyli sędziowskiego poczucia sprawiedliwości [sumienia sędziego]³. W interesie wymiaru sprawiedliwości w europejskiej przestrzeni wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa (które to są fundamentami aksjologicznymi Unii Europejskiej) nie może leżeć dopuszczenie do sytuacji stosowania europejskiego nakazu aresztowania wbrew zamierzeniom ustawodawcy unijnego jako narzędzia politycznej represji.

¹ Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 17.11.2004 r. II AKz 403/04.

² Por. J. Czarzasty: Przyczynek do problematyki klauzul generalnych, PiP 1978, Nr 5, str. 5 (por. R. Czoglik, Odmowa wydania ENA ze względu na interes wymiaru sprawiedliwości, Kwartalnik Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, Z (2), 2018, str. 88-89.

³ Por. Z. Ziemiński, Teoria Prawa, Warszawa - Poznań 1972, str. 130. 5 (por. R. Czoglik, Odmowa wydania ENA ze względu na interes wymiaru sprawiedliwości, Kwartalnik Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, Z (2), 2018, str. 88-89.

W tym kontekście zasadnicze znaczenie ma fakt, że po wydaniu postanowienia z 19 grudnia 2024 roku o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania wobec Marcina Romanowskiego pojawiły się nowe fundamentalne okoliczności stanowiące jednocześnie negatywne przesłanki procesowe dalszego utrzymywania w mocy przedmiotowego europejskiego nakazu aresztowania, a mianowicie:

- Przyznanie Marcinowi Romanowskiemu statusu uchodźcy (azylu politycznego) przez władze Węgier;
- Odmowa wydania tzw. czerwonej noty przez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej - INTERPOL i odmowa wszczęcia poszukiwań międzynarodowych za Marcinem Romanowskim;
- Łamanie przez władzę wykonawczą praw człowieka i wolności obywatelskich oraz porządku konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej

Prokuratura Krajowa z obrazą art. 7 kpk⁴ w związku z art. 2 ustawy o prokuraturze o faktach tych nie poinformowała Sądu przez ponad pół roku. Po wpływie wniosku obrońcy o uchylenie europejskiego nakazu aresztowania Sąd z urzędu w dniu 12 listopada 2025 roku zarządził zobowiązanie Prokuratury Krajowej do przesłania kompletu informacji i dokumentacji dotyczącej zarówno uznania Marcina Romanowskiego przez Węgry za uchodźcę (azyl polityczny – o czym Sąd miał jedynie ogólną wiedzę publicystyczną pochodzącą z mediów) oraz dotyczącą wystąpienia do Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – INTERPOL o wydanie czerwonej noty i wszczęcie poszukiwań międzynarodowych Marcina Romanowskiego. Stosowne informacje wpłynęły dopiero w dniu 21 listopada 2025 roku, a zatem dopiero po upływie ponad pół roku od uzyskania przez Prokuraturę decyzji odmownej INTERPOLU. Prokuratura z obrazą przepisów art. 7 kpk i art. 2 ustawy prawo o prokuraturze⁵ nie poinformowała Sądu także o fakcie przyznania Marcinowi Romanowskiemu przez władze Węgier statusu uchodźcy (azylu politycznego), choć fakt ten został Prokuraturze Krajowej zakomunikowany przez Sekretariat Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej już w dniu 5 marca 2025 roku. Jak już wyżej wskazano fakt ten był Sądowi znany jedynie ogólnie z przekazów medialnych (pierwsza wiadomość o tym fakcie pojawiła się w polskich i zagranicznych mediach w dniu 19 grudnia 2024 roku

⁴ Art. 7 kodeksu postępowania karnego stanowi: „Organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

⁵ Art. 2 ustawy prawo o prokuraturze stanowi: „Prokuratura wykonuje zadania w zakresie ścigania przestępstw oraz stoi na straży praworządności.

zaledwie kilka godzin po opublikowaniu przez rzecznika prasowego Sądu Okręgowego w Warszawie informacji o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania wobec Marcina Romanowskiego), zaś dokument w postaci odpisu decyzji Węgier w przedmiocie przyznania Marcinowi Romanowskiemu statusu uchodźcy został do Sądu złożony przez obronę dopiero w dniu 1 grudnia 2025 roku. Takie zachowanie prokuratury uniemożliwiło sądowi stosowną reakcję na okoliczności całkowicie odmienne od tych istniejących w czasie wydawania europejskiego nakazu aresztowania zgodnie z wynikającą ze wskazanych przepisów zasadą uwzględniania przez sąd całokształtu okoliczności sprawy i zgromadzonych dowodów i zasadą praworządności, której bronić winna właśnie nade wszystko prokuratura. W czasie od pozyskania informacji przez Prokuraturę Krajową o przyznaniu statusu uchodźcy i odmowie wpisu czerwonej noty i odmowy wszczęcia poszukiwań międzynarodowych przez INTERPOL Prokuratura Krajowa dwukrotnie zwracała się do Sądu o modyfikację przedmiotowego ENA i nie powiadomiła Sądu o tych faktach. Nieinformowanie Sądu w sprawie niniejszej wynikać mogło alternatywnie z dwóch przyczyn: albo było umyślnym zatajaniem tych faktów przed Sądem albo wynikało z chaosu i braku profesjonalizmu Prokuratury Krajowej, na co wskazywać może także sposób postępowania prokuratury w sprawie niniejszej (jak wyżej szczegółowo opisano Prokuratura Krajowa wystąpiła z wnioskiem o wydanie ENA, który został uwzględniony w odniesieniu do 11 zarzutów. Następnie prokuratura wnosiła o modyfikację ENA i modyfikację tego ENA poprzez wpisanie nowych ośmiu zarzutów. Sąd uwzględnił ten wniosek i zastąpił jedenaście pierwotnych zarzutów nowymi ośmioma. Następnie prokuratura wniosła o objęcie europejskim nakazem aresztowania wszystkich dziewiętnastu zarzutów – łącznie wygenerowane zostały trzy wersje omawianego nakazu). W szczególności, jeśli zachowania takowe wobec Sądu Okręgowego w Warszawie mogło stanowić zatajanie istotnych informacji dla niniejszego postępowania karnego przez funkcjonariuszy państwowych, to może ono nosić cechy działania na szkodę interesu wymiaru sprawiedliwości. W obu przypadkach wobec osób odpowiedzialnych winny być wszczęte postępowania prawem przepisane i w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości we właściwych ramach proceduralnych osoby te winny być pociągnięte do odpowiedzialności.

Odmowa wydania czerwonej noty przez INTERPOL i odmowa wszczęcia poszukiwań międzynarodowych

Kwestią o fundamentalnym znaczeniu dla procesowej decyzji o uchyleniu przedmiotowego europejskiego nakazu aresztowania ma **odmowa wydania na wniosek Prokuratury Krajowej tzw. czerwonej noty przez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej**

- **INTERPOL i odmowa wszczęcia poszukiwań międzynarodowych za Marcinem Romanowskim.** Taka odmowa ze strony INTERPOL-u jest nie tylko samoistną przesłanką do stwierdzenia, że dalsze utrzymywanie w mocy europejskiego nakazu aresztowania wobec Marcina Romanowskiego jest rażąco sprzeczne z interesem polskiego wymiaru sprawiedliwości ale poprzez to dyskwalifikujące polską władzę wykonawczą a w szczególności Prokuraturę Krajową jako organu demokratycznego państwa prawnego. Jak już wyżej szczegółowo omówiono INTERPOL odmówił wydania czerwonej noty i ścigania Marcina Romanowskiego uznając, że utrzymywanie wpisu danych (czerwonej noty) stanowi obrazę katalogu praw człowieka i obywatela zawartych w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka⁶, a zatem narusza prawa człowieka osoby ściganej w tej sprawie. Uzupełniając do podstaw praw wskazanych w odmowie wpisu przez INTERPOL powołać trzeba jeszcze wewnętrzne przepisy Interpolu regulujące fundamentalne wartości, na który opiera się INTERPOL. Jest to art. 3 Konstytucji Interpolu⁷ a, który stanowi, że „**surowo zakazane jest dla Organizacji [Interpol] podejmowania jakichkolwiek interwencji czy działań [co do czynów] o charakterze politycznym**”. (Całkowicie wykluczyć trzeba tutaj inne podstawy odmowy dotyczące kwestii rodzinnych, obyczajowych, roszczeń cywilnych, wykroczeń itp.). Należy przyjąć, że Interpol uznał działanie władz polskich wymierzonych w Marcina Romanowskiego za prześladowania polityczne. Dalsze pozostawienie w mocy przedmiotowego europejskiego nakazu aresztowania byłoby – przede wszystkim z tego powodu - rażąco sprzeczne z interesem polskiego wymiaru sprawiedliwości. Nie wolno dopuścić do sytuacji, ażeby na polskie sądy padł choćby cień podejrzeń, że są upolitycznione i kontrolowane przez władzę wykonawczą, o czym będzie mowa niżej.

Łamanie przez władzę wykonawczą praw człowieka i wolności obywatelskich oraz porządku konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej

Kontynuując odniesienia do zasadniczej w sprawie niniejszej kwestii interesu polskiego wymiaru sprawiedliwości nie sposób nie zauważyć także niezwykle niebezpiecznego dla demokratycznego państwa prawa i niespotykanego w żadnym cywilizowanym porządku prawnym zjawiska ingerencji najwyższych rangą przedstawicieli władzy wykonawczej w sferę niezawisłości sędziowskiej. Faktami notoryjnie znanymi polskiej ale także niestety międzynarodowej opinii publicznej są fakty drastycznego łamania porządku konstytucyjnego

⁶ Powszechna deklaracja Praw Człowieka uchwalona przez Zgromadzenie Ogólne ONZ rezolucją 217/III A w dniu 10 grudnia 1948 roku w Paryżu, która stanowiła punkt wyjścia do przyjęcia Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.

⁷ Akt prawny wiążący Rzeczpospolitą polską promulgowany w Dzienniku Ustaw z dnia 2 listopada 2015 roku, pozycja 1758.

przez władzę wykonawczą w Polsce. Sąd w sprawie niniejszej nie ma jurysdykcji do szerokiego omawiania tych kwestii, których ocena może być dokonana przez właściwe organy we właściwych postępowaniach. Zjawiskiem notoryjnie znanym są ustawiczne publiczne wypowiedzi dotyczące toczących się postępowań sądowych i ferowanie orzeczeń zanim zostały one wydane przez sąd. Jest to postępowanie bezprawne, albowiem narusza najistotniejsze prawa człowieka wszystkich osób oskarżanych w postaci domniemania niewinności (vide: art. 42 ust. 3 Konstytucji RP, art. 5 § 1 kpk, art. 11 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, art. 14 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, art. 6 ust. 2 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności) i prawa do poszanowania godności człowieka (art. 30 Konstytucji RP⁸, art. 1 i art. 4 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej⁹). Są to zachowania dewastujące wizerunek polskiego wymiaru sprawiedliwości w kraju i co w sprawie niniejszej najistotniejsze także na arenie międzynarodowej (*argumentum ad art. 607b kpk*).

Odnosząc się do prawnych skutków przyznania Marcinowi Romanowskiemu azylu politycznego na Węgrzech dla bytu ENA w sprawie niniejszej należy przede wszystkim podnieść, że Węgry są pełnoprawnym członkiem Unii Europejskiej i wszelkie decyzje Państwa Węgierskiego w przedmiocie udzielenia azylu politycznego wywołują pełne i identyczne skutki prawne do takich decyzji wydanych w jakimkolwiek innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Żaden akt prawny ani orzeczenie unijnego trybunału nie pozbawiło Węgier jakichkolwiek przymiotów czy uprawnień wynikających z faktu członkostwa w Unii Europejskiej. Kierując się fundamentalną zasadą współpracy prawnej pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej jaką jest zasada zaufania do organów innych państw członkowskich stwierdzić należy, że skoro Państwo Węgierskie uznało, iż Marcin Romanowski jest w Rzeczypospolitej Polskiej prześladowany z przyczyn politycznych, to ocenę tę należy traktować jako dokonaną w dobrej wierze i ją w pełni respektować.

Istotne jest przy tym, że – nawet zgodnie ze skąpyimi informacjami przekazanymi Sądowi przez Prokuraturę Krajową - Państwo Węgierskie dopełniło wszelkich formalności

⁸ Art. 30. [Zasada przyrodzonej godności]Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych.

⁹ Art. 1. Godność człowieka jest nienaruszalna. Musi być szanowana i chroniona.

Art. 4 Nikt nie może być poddany torturom ani niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu. Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. C 202 z 7.6.2016, s. 389–405), akt prawny; uchwalony i podpisany w dniu 7 grudnia 2000 r. podczas szczytu Rady Europejskiej w Nicei,

związanych z przyznaniem Marcinowi Romanowskiemu statusu uchodźcy: w szczególności powiadomiło o tym fakcie Radę Unii Europejskiej, która tę informację przyjęła, nie kwestionowała jej, po czym o tym fakcie zawiadomiła stronę polską i wszystkie pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej. **Nie ulega zatem żadnej wątpliwości, że decyzja władz węgierskich jest całkowicie zgodna z prawem Unii Europejskiej i prawem międzynarodowym.**

W tym miejscu omówić trzeba jeszcze następującą kwestię: Jakie skutki prawne wywołuje udzielenie ochrony międzynarodowej (azylu politycznego) przez jedno państwo członkowskie w innych państwach członkowskich? Nie ma w tym zakresie żadnych wątpliwości, że przyznanie komukolwiek statusu uchodźcy (azylu politycznego) w jednym państwie członkowskim wywołuje dalekosiężne skutki prawne we wszystkich pozostałych państwach członkowskich. Kwestię tę rozstrzyga orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE. Konieczne jest tu jednak poczynienie uwagi, że ani prawo pierwotne ani prawo wtórne UE ani nawet orzecznictwo TSUE nie przewidywało sytuacji do niedawna niemożliwej do przewidzenia, że w którymkolwiek z państw członkowskich UE może dojść do tak poważnych naruszeń wewnętrznego porządku konstytucyjnego, jawnego łamania prawa i prześladowań opozycji z niskich pobudek (w szczególności takich jak zemsta) i prób włączania w te prześladowania wymiaru sprawiedliwości, że inne państwo członkowskie uzna za konieczne i uzasadnione przyznanie prześladowanemu obywatelowi takiego państwa członkowskiego statusu uchodźcy i udzielenie mu ochrony międzynarodowej. Kwestię skutków prawnych przyznania statusu uchodźcy w jednym państwie członkowskim wobec pozostałych państw członkowskich oceniał TSUE w szczególności w dwóch sprawach: C-753/22¹⁰ oraz C-352/22¹¹. Są to kamienie milowe europejskiego orzecznictwa w tym obszarze. W obydwu sprawach wnioskodawcy wnosili o uznanie wiążącego efektu decyzji podjętej przez jedno państwo członkowskie na postępowania w innych państwach członkowskich. TSUE w sprawie C-352/22 uznał wiążący skutek przyznania statusu uchodźcy na postępowania ekstradycyjne prowadzone w każdym z pozostałych państw członkowskich. Trybunał orzekł, że art. 21 Dyrektywy kwalifikacyjnej¹² należy interpretować w duchu przepisu art. 18 i art. 19(2) Karty Praw Podstawowych UE, co ma takie konsekwencje dla postępowań ekstradycyjnych, że niedopuszczalne jest wydanie uchodźcy

¹⁰ C-753/22 Wyrok TSUE z dnia 18 czerwca 2024 roku – pytanie prejudycjalne Bundesverwaltungsgericht

¹¹ C-352/22 Wyrok TSUE z dnia 10 lipca 2024 roku - pytanie prejudycjalne Generalstaatsanwaltschaft Hamm

¹² Dyrektywa 2011/95/UE w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony

do jego kraju pochodzenia. Takie wydanie pozbawiałoby uchodźcę możliwości efektywnego wykonywania jego praw wynikających z art. 18 Karty Praw Podstawowych UE. Ten przepis wyklucza możliwość wydania uchodźcy do państwa, z którego uciekł i w którym zachodzi obawa karnego ścigania tej osoby. Trybunał wyraźnie orzekł, że ekstradycja jest możliwa tylko i wyłącznie wówczas, gdy państwo członkowskie (tu Węgry) pozbawi takiej osoby statusu uchodźcy. Jak już wyżej zauważono legislatorzy unijni nie przewidzieli sytuacji mającej miejsce w sprawie niniejszej, gdzie jedno państwo członkowskie UE przyznaje status uchodźcy obywatelowi innego państwa członkowskiego, w którym osoba ta jest prześladowana z przyczyn politycznych. W takiej sytuacji wskazane wyżej orzecznictwo TSUE musi mieć *per analogiam* zastosowanie także do ścigania na podstawie europejskich nakazów aresztowania, które mogą być w takich stanach faktycznych jak niniejszy postrzegane jako narzędzie prześladowania osób, którym inne państwo członkowskie UE przyznało status uchodźcy. Jak już wyżej podniesiono Europejski nakaz aresztowania nie może być postrzegany jako narzędzie represji wobec osób, które w ocenie któregośkolwiek z państw członkowskich UE są w innym państwie członkowskim prześladowane z powodów politycznych. Także dla tej przyczyny europejski nakaz aresztowania wydany przeciwko Marcinowi Romanowskiemu w sprawie niniejszej nie mógł się ostać (*argumentum ad art. 607b kpk*).

Należy w tym miejscu zadać retoryczne pytanie, czy każdy przeciwnik jakiegokolwiek rządu w jakimkolwiek demokratycznym państwie prawa, nawet gdyby był przestępcą, przestaje być człowiekiem i ma być pozbawiony wszelkich praw człowieka a także ludzkiej godności? Sąd w sprawie niniejszej zapoznał się z całością akt śledztwa oraz wszystkimi zgromadzonymi dowodami i – nie ośmielając się ferować jakiegokolwiek wyroku - uznaje za całkowicie nieuprawnione publiczne prezentowanie wizerunku Marcina Romanowskiego jako osoby winnej, która po sprowadzeniu go do kraju zostanie skazana i osadzona w więzieniu (jak publicznie stwierdził jeden z najwyższych rangą przedstawicieli władzy wykonawczej opozycjoniści ukrywający się za granicą winni być porywani przez polskie służby specjalne i przywożeni do Polski „w bagażniku”). Te nikczemne i nie licujące z elementarnymi standardami demokratycznego państwa prawnego wypowiedzi są szeroko znane także międzynarodowej opinii publicznej. Bezpośrednio wkraczają w sferę niezawisłości sędziowskiej także w sprawie niniejszej. Są to okoliczności anihilujące wiarygodność Państwa Polskiego, w tym polskiego sądownictwa (*argumentum ad art. 607b kpk*). **W świetle wyżej naprowadzonych okoliczności istnieją poważne obawy, że sytuację panującą obecnie w Państwie Polskim zakwalifikować można jako kryptodyktaturę.** Na marginesie

dodać trzeba, że te naruszenia praw człowieka i porządku konstytucyjnego mają miejsce przy całkowitym milczeniu wszystkich organów Unii Europejskiej.

Reasumując: Po pierwsze żadni politycy - nawet i przede wszystkim zajmujący najwyższe stanowiska we władzy wykonawczej - ani nawet Sąd w sprawie niniejszej - nie są uprawnieni do orzekania o winie Marcina Romanowskiego. Po wtóre na obecnym etapie postępowania karnego nie można wykluczyć wydania przez właściwy skład orzekający Sądu Okręgowego w Warszawie jakiegokolwiek orzeczenia w tej sprawie włącznie z uniewinnieniem Marcina Romanowskiego od wszelkich stawianych mu zarzutów. Marcin Romanowski nadal jest człowiekiem i w chwili obecnej z prawnego punktu widzenia nadal człowiekiem niewinnym.

W tej sytuacji - także i z powyższego względu - dalsze utrzymywanie w mocy przedmiotowego europejskiego nakazu aresztowania wobec jednego z czołowych przedstawicieli opozycji, w sytuacji kiedy został on przez najważniejszych przedstawicieli władzy wykonawczej publicznie uznany za winnego i „skazany”, spowodowałoby całkowitą utratę wiarygodności polskiego wymiaru sprawiedliwości nie tylko w kraju, ale nade wszystko w płaszczyźnie międzynarodowej (*argumentum ad art. 607b kpk*).

Z tych wszystkich względów orzec należało jak w części dyspozytywnej niniejszego orzeczenia.

Fiat iustitia pereat mundus!

Sędzia Dariusz Łubowski